

ספר
ספורי הזוהר

מִלְקָט מְכַל סִפְרֵי הַזוהַר הַקָּדוֹשׁ
לְתַנְאֵי הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי זִינְע"א
עִם תְּרַגּוּם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

פְּרָשֵׁת אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

יוצא לאור בהוצאת שְׁנִיָּה עַל יְדֵי
"מִכְּעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי"
בעיה"ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב"א,
חֲדָשׁ חֲשׁוֹן תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

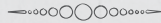
פְּרָשָׁת
אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

סְפֹרֵי הַזֹּהָר

תִּכְן עֲנִינִים

בְּטוֹל הַמִּנְפָּה עַל יְדֵי אַמִּירַת הַקְּטָרֶת ♦ סִפְרוּ שֶׁל אָדָם
הָרֵאשׁוֹן ♦ פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהִפְנֵס לְעוֹלָם הַבָּא ♦ רַבִּי
אַלְעָזָר הַלֵּל לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ ♦ חֲדוּשֵׁי
תוֹרָה ♦ צִעְרוּ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף עַל אוֹרֶף
הַגָּלוּת ♦ זְכוּת הַתוֹרָה ♦

ב"ה גם לרבות הח"מ מבקש מאד מאד על כל הכתוב לעיל. וכידוע שבזוהר
דא יפקון מגלותא ברחמים, אשר אנו מחכים בכל עת ובכל שעה ממש,
וזכה, כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א שמשקיע כל כחו והונו להפיץ את
לימוד הזוהר הקדוש, ומברכים אותו שיצליח לקרב הגאולה אמן.

מאיר שטרן רב במרון

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא
בסיפורי הזוהר השלם עמוד רמ"ג.

בטול המגפה על ידי אמירת הקמרת
 (זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)
 רבי אחא הלך לכפר טרשא, בא אצל
 המארח שלו. לחשו עליו כל בני
 העיר. אמרו, אדם גדול בא לכאן, גלף
 אליו. באו אצלו. אמרו לו, לא חושש על
 אבדתינו? אמר להם, מהו? אמרו לו שיש
 שבעה ימים שיש קנות בעיר, וכל יום
 מתחזק ולא מתבטל.

אמר להם, גלף לבית הפנסת ונבקש
 רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא.
 עד שהיו הולכים, באו ואמרו, פלוני
 ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נוסים למות.
 אמר להם רבי אחא, אין עת לעמוד כך,
 שהשעה דחוקה.

אבל תפרישו מכם ארבעים בני אדם
 מאלו היותר זכאים. עשרה עשרה
 לארבעה חלקים, ואני עמכם, עשרה
 לקצה העיר ועשרה לקצה העיר, וכן
 לארבע קצוות העיר, ואמרו בנפש חפצה
 ענגן של קטרת הסמים שהקדוש ברוך
 הוא נתן למשה, וענגן של הקרבנות אתו.

עשו כך שלש פעמים ועברו בכל העיר
 לארבע קצוות והיו אומרים כן.
 לבסוף אמר להם, גלף לאלו שנוטים
 למות, ותפרישו מכם לבתיהם ותאמרו
 כך, וכאשר תסימו, תאמרו אלו
 הפסוקים, ויאמר משה אל אהרן קח את
 המחתה ותן עליה אש וגו', ויקח אהרן
 וגו', ויעמד בין המתים וגו'. וכן עשו
 והתבטל מהם (הקנות).

בטול המגפה על ידי אמירת הקמרת
 (זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)
 רבי אחא אזל לכפר טרשא, אתא לגבי
 אושפיזיה, לחישו עליהו כל בני
 קמרא, אמרו גברא רבא אתא הכא גזיל
 לגביה, אתו לגביה, אמרו ליה לא חס על
 אובדנא, אמר להו מהו. אמרו ליה דאית
 שבעה יומין דשארי מוזתנא במאתא וכל
 יומא אתתקף ולא אתבטל.

אמר להו גזיל לבי כנשתא ונתבע רחמי
 מן קדם קדשא בריך הוא. עד דהוו
 אזלי, אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו,
 ופלוני ופלוני נטו למות. אמר להו רבי
 אחא לית עתא לקיימא הכי דשעתא
 דחיקא.

אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא
 מאנני דזכאין יתיר. עשרה עשרה
 לארבעה חולקין ואנא עמכון, עשרה
 לזווייתא דמאתא, ועשרה לזווייתא
 דמאתא, וכן לארבע זווייתא דמאתא.
 ואמרו ברעות נפשכון ענינא דקטרת
 בוסמין. דקודשא בריך הוא יהב למשה
 וענינא דקרנא עמיה.

עברו כן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא
 לארבע זווייתא והוו אמרין כן,
 לבתר אמר להו גזיל לאנני דאושפיטו
 למימת אפרישו מנייכו לבתיהון, ואמרו
 כדיו, וכד תסימו אמרון אליו פסוקינא
 (במדבר טו) ויאמר משה אל אהרן קח את
 המחתה ותן עליה אש וגו' (דף קא ע"ב)
 ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'.
 וכן עברו ואתבטל מנייהו.

שָׁמְעוּ הוּא קָלָא דְאָמַר סְתָרָא סְתָרָא
 קְמוּיִתָא אוּחִילוּ לְעִילָא דְהָא
 דִּינָא דְשָׁמְיָא לָא אֲשַׁרֵּי הֵכָא דְהָא יְדַעֵי
 לְבַטְלָא לִיהָ.

שָׁמְעוּ הוּא קָלָא דְאָמַר סְתָרָא סְתָרָא
 קְמוּיִתָא אוּחִילוּ לְעִילָא דְהָא
 דִּינָא דְשָׁמְיָא לָא אֲשַׁרֵּי הֵכָא דְהָא יְדַעֵי
 לְבַטְלָא לִיהָ.

חֲלִישׁ לְבִיה דְרַבִּי אַחָא, אֲדַמּוּף, שָׁמַע
 דְאָמְרֵי לִיהָ, בַּד עֲבַדְתָּ דָא עֲבִיד
 דָא, זִיל וְאִימָא לֹון דִּיחֲזָרוּן בְּתַשׁוּבָה
 דְחִיבִין אַנּוּן קְמוּיִ. קָם וְאַחֲזֹר לְהוּ
 בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וְקַבִּילוּ עֲלֵיהוּ דְלָא
 יִתְבַטְלוּן מְאוּרִייתָא לְעֵלָם, וְאַחֲלִיפוּ
 שְׁמָא דְקֻרְתָּא וְקֻרְוֹן לְהָ מְאֻתָּא מַחְסִיָּא.

חֲלִישׁ לְבִיה דְרַבִּי אַחָא, אֲדַמּוּף, שָׁמַע
 דְאָמְרֵי לִיהָ, בַּד עֲבַדְתָּ דָא עֲבִיד
 דָא, זִיל וְאִימָא לֹון דִּיחֲזָרוּן בְּתַשׁוּבָה
 דְחִיבִין אַנּוּן קְמוּיִ. קָם וְאַחֲזֹר לְהוּ
 בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וְקַבִּילוּ עֲלֵיהוּ דְלָא
 יִתְבַטְלוּן מְאוּרִייתָא לְעֵלָם, וְאַחֲלִיפוּ
 שְׁמָא דְקֻרְתָּא וְקֻרְוֹן לְהָ מְאֻתָּא מַחְסִיָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָא דִּי לְהֵם לְצַדִּיקִים
 שְׁמֻבְטָלִין אֶת הַגְּזֵרָה, אֶלָּא לְאַחַר
 כֵּן שְׁמֻבְרָכִין לְהֵם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לָא דִּי לְהֵם לְצַדִּיקִים
 שְׁמֻבְטָלִין אֶת הַגְּזֵרָה, אֶלָּא לְאַחַר
 כֵּן שְׁמֻבְרָכִין לְהֵם.

סְפָרוּ שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוֹן

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
 רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ.
 אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, פֶּתַח פִּיד
 וְדַבֵּר בְּתוֹרָה, שְׁהָרִי הַשְּׂכִינָה נִמְצָאת
 אֶצְלָךְ, שְׁבַכְלָ זְמַן שְׁבַדְבְּרֵי תוֹרָה
 מִדְּבָרִים, בְּאֵה הַשְּׂכִינָה וּמִתְחַבְּרַת, וְכָל
 שְׁכֵן בְּדֶרֶךְ, שְׁשְׂכִינָה מְקַדִּימָה וּבְאֵה
 וְהוֹלְכַת לְפָנַי בְּגֵי אָדָם שְׂזוּכִים בְּאַמוּנַת
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

סְפָרוּ שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוֹן

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
 רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֶזְלֵי בְּאַרְחָא.
 אָמַר לִיהָ רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי פֶּתַח
 פּוּמְךָ וְלַעֲי בְּאוּרִייתָא דְהָא שְׂכִינָתָא
 אֲשֶׁתְּפַחַת גְּבַר, דְּכָל זְמַן דְּבַמְלִי
 דְאוּרִייתָא לְעֵאן שְׂכִינָתָא אֲתִיָּא
 וּמִתְחַבְּרָא, וְכָל שְׁכֵן בְּאוּרְחָא דְשְׂכִינָתָא
 קְדָמָא וְאַתִּיָּא וְאַזְלָא קְמוּיָהוּ דְבְּגֵי נְשָׂא
 דְזָכָאן בְּמִהֻמְנוּתָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (סו) אֲשֶׁתְּךָ כְּגֶפֶן
 פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיד כְּשֶׁתִּילִי
 זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחָנְךָ. אֲשֶׁתְּךָ כְּגֶפֶן פְּרִיָּה
 - כָּל זְמַן שְׁהֶאֱשָׂה בִּירְכָתִי הַבֵּית וְלֹא
 יוֹצֵאת חֲחוּצָה, הִיא צְנוּעָה וְרֵאוּיָה לְהוֹלִיד
 בָּנִים כְּשָׂרִים. כְּגֶפֶן - מַה גֶּפֶן לֹא נִטְעַת

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר. (תהלים קכז) אֲשֶׁתְּךָ
 כְּגֶפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיד
 כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחָנְךָ. אֲשֶׁתְּךָ
 כְּגֶפֶן פְּרִיָּה, כָּל זְמַנָּא דְאַתְתָּא בִּירְכָתִי
 בֵּיתָא וְלֹא נִפְקָא לְבַר, הִיא צְנוּעָה וְאַתְחַזִּי
 לְאוּלְדָא בְּנִין דְכְּשָׁרוּן. כְּגֶפֶן, מַה גֶּפֶן לֹא

אַלָּא בְּמִינָהּ וְלֹא בְּמִין אַחֵר, כִּי אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה לֹא תַעֲשֶׂה נְטִיעוֹת עִם אִישׁ אַחֵר;
מֵה גִפֶּן אֵין בֵּה הִרְכָּבָה מַעֲזַ אַחֵר, אִף כִּי
אִשָּׁה כְּשֶׁרָה גַם כִּי.

רָאָה מֵה שְׂכָרָה: בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים. מֵה
זִיתִים אֵין עֲלֵיהֶם נוֹפְלִים כֹּל יְמוֹת
הַשָּׁנָה וְכֹלֶם קְשׁוּרִים [בְּסֶרֶךְ] תְּמִיד, אִף כִּי
בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ וְכוּ'.

הִלְכוּ. בַּעֲוֹדֶם הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
נִזְכַּרְתִּי עִכְשָׁו שְׁבַמְקוֹם הַזֶּה
יִשְׁבַּתִּי יוֹם אֶחָד עִם אָבִי וְאָמַר לִי, בְּנִי,
עֲתִיד אַתָּה כְּשֶׁתִּגְיַע יְמִיךָ לְשָׁשִׁים שָׁנִים
לְמִצָּא בְּמָקוֹם הַזֶּה אוֹצֵר שֶׁל חֲכָמָה
עֲלִיוֹנָה, וְהֵרִי זְכִיתִי לְאוֹתָם הַיָּמִים וְלֹא
מִצָּאתִי, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ אִם הַדְּבָרִים הִלְכוּ
שְׁאֲמָרְנוּ אוֹ אוֹתָהּ הַחֲכָמָה שֶׁהוּא אָמַר.

וְאָמַר לִי, כְּשֶׁיִּגְעוּ הַשְּׁלֵהבוֹת שֶׁל הָאִשׁ
לְתוֹךְ הָאוֹר שֶׁל יְדִיךָ, יֵאבֵד מִמֶּךָ.
אָמַרְתִּי לוֹ, אָבִא, בְּמָה יְדַעְתָּ? אָמַר לִי,
בְּאוֹתָן שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁעָבְרוּ עַל רֹאשְׁךָ
יְדַעְתִּי. בֵּין כִּי נִפְרַד רַבִּי יוֹסִי וְנִכְנַס לְתוֹךְ
מְעָרָה אַחַת, וּמִצָּא סֶפֶר אֶחָד שֶׁהָיָה נְעוּץ
בְּתוֹךְ נֶקֶב שֶׁל הַסֵּלַע בְּקִצָּה הַמְּעָרָה. יָצָא
אֹתוֹ.

כִּיִּן שִׁפְתַח אוֹתוֹ, רָאָה שְׁבַעִים וּשְׁתֵּים
חֲקוּקֵי אוֹתוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ לְאָדָם
הִרְאִשׁוּן, וּבָהֶם הָיָה יוֹדֵעַ כֹּל הַחֲכָמָה שֶׁל
עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים וְכֹל אוֹתָם שֶׁאַחֵר
הִרְיָחִים שְׁמַתְגַּלְגְּלִים אַחֵר הַפְּרֻכַת תוֹךְ

אֲתַנְטֵעָ אֶלָּא בְּזִינָה וְלֹא בְּזִינָא אַחֲרָא.
כִּי אַתְתָּא דְכְּשָׂרָא לֹא תַעֲבַד נְטִיעוֹן בְּבַר
נֶשׁ אַחֲרָא. מֵה גִפֶּן לֹא אֵית בֵּיה רְכִיבָה
מֵאִילָנָא אַחֲרָא, אוֹף הֵכי אַתְתָּא דְכְּשָׂרָא
הֵכי נְמִי.

חֲמִי מֵה אַגְרָה, (דף קטז ע"א) בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי
זִיתִים. מֵה זִיתִים לֹא נְפִלִי טְרַפְיִיהוּ
כֹּל יוֹמֵי שְׁתָּא וְכֹלְהוּ קְשׁוּרִין (נ"א בְּסִירָה)
תְּדִיר, אוֹף הֵכי בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים סָבִיב
לְשִׁלְחָנְךָ וְכוּ'.

אֲזִלוּ, עַד דְּהוּוּ אֲזִלוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי
אֲדַפְרִנָּא הַשְּׁתָּא דְּהָא בְּאַתְר דָּא
יִתְיַבְנָא יוֹמָא חַד עִם אָבִא, וְאָמַר לִי בְּרִי
זְמִין אַנְתָּ כַּד מְטוֹן יוֹמָךְ לְשִׁיתִין שָׁנִין
לְאַשְׁכְּחָא בְּהָא אַתְר סִימָא דְּחֲכָמָתָא
עֲלָאָה, וְהָא זְכִינָא לְאַנְוִן יוֹמִין וְלֹא
אַשְׁכְּחָנָא, וְלֹא יְדַעְנָא אֵי הֵנִי מוֹלִין
דְּקָאמְרִין אוֹ הֵהִיא חֲכָמָתָא דְּאִיהוּ אָמַר.

וְאָמַר לִי כַּד יִמְטוֹן קוֹלְפִין דְּנוֹרָא גו
טְהִירֵי יְדָךְ אַתְתָּאבִיד מִינְךָ. אָמִינָא
לִיה אָבִא בְּמָה יְדַעְתָּ. אָמַר לִי בְּהֵנִי תְרִין
צְפוּרִין דְּאֵעָבְרוּ עַל רִישְׁךָ יְדַעְנָא. אֲדַהֲכִי
אַתְפְּרִשׁ רַבִּי יוֹסִי וְעָאֵל גו מְעַרְתָּא (דף קיח
ע"א) חָדָא וְאַשְׁכַּח סְפָרָא חַד דְּהוּוּ נְעִיץ גו
נוֹקְבָא דְּטַנְרָא בְּסִיפֵי מְעַרְתָּא, נֶפֶק בֵּיה.

כִּיִּן דְּפִתַח לִיה חֲמָא שְׁבַעִין וּתְרִין גְּלִיפִין
דְּאֲתוֹנוּ דְּאֲתַמְסְרוּ לְאָדָם הִרְאִשׁוֹן
וּבְהוּ הוּוּ יְדַע כֹּל חֲכָמָתָא דְּעֲלָאִין
מְדִישִׁין וְכֹל אַנְוִן דְּבִתְר רִיחָא דְּמַתְגַּלְגְּלִין
בְּתַר פְּרוּכְתָּא גו טְהִירִין עֲלָאִין וְכֹל אַנְוִן

אורות עליונים וְכָל אוֹתָם דְּבָרִים שְׁעֵתִידִים לְבֹא לְעוֹלָם עַד הַיּוֹם שֶׁיְקוּם עֵנָן בְּצַד מַעֲרָב וַיַּחֲשִׁיף אֶת הָעוֹלָם.

מִלִּין דְּזַמְיָנִין לְמִיתֵי לְעֻלְמָא, עַד יוֹמָא דִּיקוּם עֵנָא דְּבִסְטָר מַעֲרָב וַיַּחֲשִׁיף עֻלְמָא.

קָרָא לְרַבֵּי יְהוּדָה וְהִתְחִילוּ לְלַמֵּד בְּאוֹתוֹ סֵפֶר. לֹא הִסְפִּיקוּ לְלַמֵּד שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה צְדָדִים שֶׁל אוֹתוֹן הָאוֹתוּיּוֹת עַד שֶׁהָיוּ מְסַתְּפָלִים בְּאוֹתָהּ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. כִּינֵן שֶׁהִגִּיעוּ לְלַמֵּד בְּסִתְרֵי הַסֵּפֶר וְדָבְרוּ זֶה עִם זֶה, יֵצֵא שְׂבִיב שֶׁל אֵשׁ וּמִשְׁבַּב שֶׁל רוּחַ וְהִפָּה בִּידְיָהֶם וְאַבְד מֵהֶם. בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, אוֹלֵי חֵס וְחִלְיָה חֲטָא הוּא אֲצַלְנוּ, אוֹ שְׂאִין אָנוּ זְכָאִים לְדַעַת אוֹתוֹ.

קָרָא לְרַבֵּי יְהוּדָה וְשָׂרוּ לְמַלְעֵי בַּהֲהוּא סֵפְרָא, לֹא סְפִיקוּ לְמַלְעֵי תְרֵי אוֹ תַלְתָּא סִטְרִין דְּאֲנֹן אֲתָנוּן עַד דְּהוּוּ מְסַתְּבְּלִין בַּהֲהִיא חֲכָמָה עֲלָאָה, כִּינֵן דְּמִטּוֹ לְמַלְעֵי בְּסִתְרֵי דְּסֵפְרָא וּמִשְׁתַּעוּ דָּא עִם דָּא, נִפְק שְׂבִיבָא דְּאִשָּׁא וְעֻלְעוּלָא דְּרוּחָא וּבִטְשׁ בִּידְיָהוֹן וְאֲתַאבִּיד מִנֵּיהוּ. בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר דִּילְמָא חֵס וְשְׁלוּם חוֹבָה אִיהוּ גְבַן אוֹ דְּלָאוּ אָנֹן זְכִין לְמַנְדַּע לִיה.

כְּשֶׁבָאוּ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, סִפְרוּ לּוֹ הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. אָמַר לָהֶם, אוֹלֵי בְּקִץ הַמְּשִׁיחַ שֶׁל אוֹתָם אוֹתוּיּוֹת הֵייתֶם עֲסוּקִים? אָמְרוּ לוֹ, אֵת זֶה לֹא יָדַעְנוּ, שֶׁהָרִי הַכֹּל נִשְׁכַּח מֵעַמָּנוּ. אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂאִין רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה שִׁתְּגַלֶּה כָּל כֹּף לְעוֹלָם, וּכְשִׁיחֶיָה קְרוּב לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֲפִלוּ תִּנּוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֵתִידִים לְמִצָּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל חֲכָמָה וְלְדַעַת בּוֹ קִצִּים וְחֲשִׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכֹל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (צַפְנִיָה ג) כִּי אֲזַ אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַה זֶה אֲזַ? בְּזַמַּן שֶׁתִּקּוּם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִן הָעֵפֶר וַיִּקָּם אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזַ אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֵם בְּשֵׁם ה' וְלַעֲבֹדוֹ שְׂכָם אַחַד.

כַּד אֲתָנוּן לְגַבֵּי דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן אֲשַׁתְּעוּ לִיה עוּבְדָא דָּא, אָמַר לוֹן דִּילְמָא בְּקִץ מְשִׁיחָא דְּאֲנֹן אֲתָנוּן הוּיָתוּן מְשַׁתְּדְּלִי, אָמְרוּ לִיה דָּא לֹא יָדַעְיָן דְּהָא כָּלָא אֲתַנְשִׁי מִיָּנָן. אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן לִית רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי כָּל כֹּף לְעֻלְמָא, וְכַד יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֲפִילוּ רַבִּי דְּעֻלְמָא זְמִינִין לְאֲשַׁכְּחָא טְמִירִין דְּחֲכָמָתָא וּלְמַנְדַּע בֵּיה קִצִּין וְחוּשְׁבָנִין, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְּלִיא לְכֹלָא הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (צַפְנִיָה ג) כִּי אֲזַ אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַהוּ אֲזַ. בְּזַמַּנָּא דְּתִיקוּם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מֵעֵפֶרָא וַיִּקָּם לָהּ קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדִין אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֵם בְּשֵׁם יי וְלַעֲבֹדוֹ שְׂכָם אַחַד.

פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא

(זוהר וירא קטז ע"א)

בְּיוֹמוֹי דְּרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲנֹנּוּ פְּרִיצֵי דְהוּוּ
מִשְׁדָּדֵי בְטוּרֵיָא עִם פְּרִיצֵי
אֹמְנוֹת הָעוֹלָם, וְכַד מִשְׁפַּחֵי בַר נֶשׁ
וְתַפְשֵׁי לִיָּה לְקַטְלֵיהּ, הוּוּ אֲמַרִין לִיָּה מַה
שְׁמָךְ, אִי הָוָה יוֹדָאי הוּוּ אֲזַלִין עִמֵּיהּ
וּמִפְקִין לִיָּה מִן טוּרֵיָא, וְאִי הָוָה בַּר נֶשׁ
אֲחֵרִינָא קַטְלֵי לִיָּה. (וְהָא) וְהָוָה אָמַר רַבִּי
יוֹסִי אֲתַחֲזוֹן אֲנֹנּוּ בְּכָל הָאִי לְמִיעֵל
לְעַלְמָא דְאַתֵּי.

פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא

(זוהר וירא קטז ע"א)

בְּיָמֵי רַבִּי יוֹסִי הָיוּ אֹתָם פְּרִיצִים שְׁהָיוּ
שׁוֹדְדִים בְּהָרִים עִם פְּרִיצֵי אֲמֹנוֹת
הָעוֹלָם, וְכִשְׁמוּצָאִים בְּן אָדָם וְתוֹפְסִים
אוֹתוֹ לְהַרְגוֹ, הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ: מַה שְׁמָךְ?
אִם הָיָה יְהוּדֵי - הָיוּ הוֹלְכִים עִמּוֹ
וּמוּצִיאִים אוֹתוֹ מִן הָהָרִים, וְאִם הָיָה אִישׁ
אַחֵר - הוֹרְגִים אוֹתוֹ. [וְהָרִי] וְהָיָה אוֹמֵר
רַבִּי יוֹסִי, רְאוּיִים אֵלּוּ בְּכָל זֶה לְהַפְנִס
לְעוֹלָם הַבָּא.

**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן
זְכַאי רַבּוֹ**

(זוהר חיי שרה קכז ע"א)

רַבִּי (אֱלִיעֶזֶר) אֱלִיעֶזֶר אֲזַל לְמַחְמֵי לְרַבִּן
יוֹחָנָן בֶּן זְכַאי רַבִּיָּה, וְהָוָה יוֹמָא
רִישׁ יַרְחָא הָוָה, כַּד מְטָא גַבִּיָּה אָמַר לִיָּה
בִּירָא דְלַסְרָרְיָו, וּמְלִיִין לִיָּה, וְהָוָה גַּבִּיעַ
מַזְדִּידִיה יַתִּיר, מַאי בְּעָא הַבָּא. אָמַר לִיָּה
חִיִּיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ. אָמַר לִיָּה
לְאוּ עַל כֶּף אֲמָרִית. אֱלָא אֲנָא חֲמִי
בְּאַנְפִּי דְמִלְּהָ חֲדַתָּא אִית גַּבִּיָּה מַאיִנִּין
עֲמִיקִין דְאַתְּ עֲתִיד לְמַתְבַּע.

**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן
זְכַאי רַבּוֹ**

(זוהר חיי שרה קכז ע"א)

רַבִּי [אֱלִיעֶזֶר] אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת
רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאי רַבּוֹ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם
הָיָה רֹאשׁ חֲדָשׁ. כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלָיו, אָמַר לוֹ,
הַבָּאָר שְׁמֹנְקָה מְכָל טַנְפָתָה, וּמְמַלְאִים
אוֹתוֹ וְנוֹבַע מִשְׁלוֹ יוֹתֵר, מַה רוּצָה כָּאֵן?
אָמַר לוֹ, חִיִּיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ. אָמַר
לוֹ, לֹא כֶּף אֲמָרִיתִי, אֱלָא אֲנִי רוּאָה בְּכַפְּיָךְ
שְׁדַבֵּר חֲדָשׁ יֵשׁ אֲצִלְךָ מֵאוֹתָם הָעַמְקִים
שְׂאֵתָה עֲתִיד לְשַׂאֵל.

חֲדוּשֵׁי תוֹרָה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָוָה אֲתֵי לְטַבְרִיָּה וְהָוָה עִמֵּיהּ
רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי
אַבָּא גִזִּיל, דְּהָא אֲנִן חֲמִינֵן דְּבַר נֶשׁ חַד
יְמִטֵי הַשְׁתָּא לְגַבְּן וּמְלִין חֲדַתִּין בְּפֹמִיָּה
וְאִינִין מְלִין דְּאוּרִיָּתָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא הָא
יְדַענָא דְבְּכָל אֲתֵר דְּמַר אֲזִיל, קַדְשָׁא בְּרִיךְ

חֲדוּשֵׁי תוֹרָה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)

רַבִּי שְׁמַעוֹן בָּא לְטַבְרִיָּה וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי
אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבָּא,
גִּלְךָ, שְׁהָרִי אֲנִן רְאִינוּ שְׂאִישׁ אֶחָד יִגִּיעַ
כְּעַת אֵלָינוּ וְדַבְרִים חֲדָשִׁים בְּפִינוּ, וְהֵם
דַּבְרֵי תוֹרָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הִנֵּה יְדַעְתִּי
שְׁבְכָל מְקוֹם שְׁמַר הוֹלְךָ, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

הוא שולח לו מלאכים טסים בכנפים להשתעשע בו.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את עיניו, וראה איש שהיה רץ והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא. כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו [לאהל] של בר יוחאי, שנמנו החברים בדברים ידועים ושלחוני אליו. אמר לו, אמר בני. אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר יוחאי וכו'.

קם רבי שמעון והלכו. הלך אותו האיש עמו עד טבריה. בעודם הולכים, אמר רבי שמעון, וכו'.

באו רבי אבא והיהודי שהוא ונשקו את ידו. אמר רבי אבא, עד היום הנה לא למדתי בדבר הנה, רק עכשו. אשרי חלקי שזכיתי לשמע אותו.

צַעְרוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף עַל אוֹרֶף הַגְּלוּת

(זוהר תולדות קלו ע"א וע"ב)
רבי אלעזר בן ערף היה יושב, והיה מצטער בנפשו מאד. נכנס לפניו רבי יהושע. אמר לו, מראה האור של מאור העולם למה חשוכים? אמר לו, מראה ופחד רב נכנס בי, שהרי אני רואה מה שהתעוררו חברינו בעלי הברייתא, ששורה עליהם רוח של קדושים, והוא שהעירו שבששי יהיה גאלה, יפה אבל

הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין לאשתעשעא ביה.

עד דהוו אזלי, סליק רבי שמעון עיניו, וקמא בר נש דהנה רהיט ואזיל. יתבו רבי שמעון ורבי אבא. כד מטא גבייהו, אמר ליה רבי שמעון מאן אתה. אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר יוחאי דאתמנון חבריא במלין ידיען ושרוני גביה. אמר ליה אימא ברי. אמר ליה אנת בר יוחאי. אמר ליה אנא בר יוחאי וכו'.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש בהדיה עד טבריה. עד דהוו אזלו, אמר רבי שמעון וכו'.

אתו רבי אבא וההוא יודאי ונשקו ידו. אמר רבי אבא עד יומא דין לא קאימנא במלה דא בר השתא. זכאה חולקי דזכינא למשמע ליה.

צַעְרוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף עַל אוֹרֶף הַגְּלוּת

(זוהר תולדות קלו ע"א וע"ב)
רבי אלעזר בן ערף, הנה יתיב, והנה קא מצטער בנפשו טפי, עאל לקמיה רבי יהושע. אמר ליה, חיזו נהירו בוצינא דעלמא למה חשוכו. אמר ליה, חיזו ודחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה דאתערו חברנא מארי מתניתא, דשארית עלייהו רוח קדישין. וההוא דאתערו, דבשיתאי יהא פורקנא, שפיר. אבל

אֲנִי רוֹאֶה אַרְיֵכוֹת יְתָר עַל אוֹתָם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָא וְכוּ'. מִי יִזְכֶּה לְאֶרֶץ הַזֶּהָה? מִי יִתְקַיֵּם בְּקִיּוּם דָּתוֹ בֵּין הַזְּמַן הַזֶּה, וְעַל כֵּן אֲנִי מִצְטַעֵר בְּנַפְשִׁי. חֲזֹר וְאָמַר, בְּתִשׁוּבָה יִתְקַדֵּם הַכֹּל. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִם לֹא שְׂאֵמְרֵת כָּךְ, חֲסַמְנוּ אֶת הַפִּיּוֹת לְצַפּוֹת לְגֹאֲלָה כָּל יוֹם, שְׂפָתוֹב (יחזקאל לג) חֲסֹן יְשׁוּעוֹת. מַהוּ יְשׁוּעוֹת, אֵלּוּ הַמְצַפִּים יְשׁוּעוֹת בְּכָל יוֹם.

זְכוּת הַתּוֹרָה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
 רַבִּי חֲיִיא וְרַבִּי חִזְקִיָּה הָיוּ יוֹשְׁבֵים תַּחַת הָאֵילָנוֹת שֶׁל שְׂדֵה אוֹנוֹ. נִרְדָּם רַבִּי חֲיִיא, וְרָאָה אֶת אֱלֹהָיו. אָמַר, מַהוֹכַחַת הַדֶּרֶךְ שֶׁל מֶר מְאִיר הַשְּׂדֵה. אָמַר, כָּעַת בְּאֵתִי לְהוֹדִיעַ שְׂקֻרֹבָה יְרוּשָׁלַיִם לְהַחֲרֹב, וְכָל אוֹתָן קִרְיוֹת הַחֲכָמִים, מִשׁוּם שְׂיְרוּשָׁלַיִם הִיא דִּין, וְעַל דִּין עוֹמְדָת וְעַל דִּין תַּחֲרַב, וְהִנֵּה נִתְּנָה רְשׁוּת לְסַמְא"ל עֲלֶיהָ וְעַל גְּבוּרֵי הָעוֹלָם, וּבְאֵתִי לְהוֹדִיעַ לְחֲכָמִים אוּלַי יִאֲרִיכוּ אֶת שְׁנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, שְׁהָרִי כָּל זְמַן שְׂנַמְצָאֵת בָּהּ תּוֹרָה - הִיא עוֹמְדָת, מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה עֵץ הַחַיִּים הָעוֹמֵד עֲלֶיהָ. כָּל זְמַן שֶׁהַתּוֹרָה מֵתְעוֹרֶרֶת לְמַטָּה - עֵץ הַחַיִּים לֹא זֶז לְמַעְלָה. פְּסָקָה הַתּוֹרָה לְמַטָּה - עֵץ הַחַיִּים מִסְתַּלַּק (מִמֶּנָּה) מִן הָעוֹלָם.

וְעַל כֵּן, כָּל זְמַן שֶׁהַחֲכָמִים יִשְׁמָחוּ בַּתּוֹרָה, לֹא יוּכַל עֲלֵיהֶם סַמְא"ל, שְׁהָרִי פְתוּב הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב וְהַגִּידִים יְדִי עֲשׂוּ. זוֹ הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׂנַקְרָאֵת קוֹל

אֲנִי חֲמִי אֲרַכָּא יְתִירָא עַל אֵינּוֹן דִּיִּירָא עֶפְרָא וְכוּ'. מִאֵן יִזְכֶּה לְהָאִי אֲרַכָּא, מִאֵן יִתְקַיֵּם בְּקִיּוּם דָּתִיהָ בֵּין הָאִי זְמַנָּא, וְעַל דָּא אֲצִטְעִירְנָא בְּנַפְשָׁאִי וְכוּ'. חֲזֹר וְאָמַר, בְּתִשׁוּבָה יִתְקַדֵּם כָּלָּא. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִי לָאוּ דְאִמְרֵת הַכִּי, אַחְסִימְנָא פּוּמִין לְמִצְפֵי פּוּרְקָנָא כָּל יוֹמָא, דְכַתִּיב, (ישעיה לג) חֲסֹן יְשׁוּעוֹת. מַהוּ יְשׁוּעוֹת, אֵלּוּ הַמְצַפִּים יְשׁוּעוֹת בְּכָל יוֹם.

זְכוּת הַתּוֹרָה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
 רַבִּי חֲיִיא וְרַבִּי חִזְקִיָּה, הָיוּ יְתִבֵי תַּחַת אֵילָנֵי דְחַקְל אוֹנוֹ, אֲדַמּוּף רַבִּי חֲיִיא, חֲמָא לִיה לְאֱלֹהָיו, אָמַר מַקְסֻטִיטוּרָא דְמֶר, חַקְלָא נְהִיר. אָמַר, הַשְׂתָּא אֲתִינָא לְאוּדְעָא, דִּירוּשָׁלַם קָרִיב אִיהוּ לְאַתְחַרְבָּא, וְכָל אֵינּוֹן קִרְתִּין דְחַכְמִינָא. בְּגִין דִּירוּשָׁלַם דִּינָא אִיהוּ, וְעַל דִּינָא קִימָא, וְעַל דִּינָא אֲתַחֲרַב, וְהָא אֲתִיְהִיב רְשׁוּ לְסַמְא"ל עֲלָה, וְעַל תְּקִיפֵי עֲלִמָּא, וְאֲתִינָא לְאוּדְעָא לְחַכְמִינָא דִּילְמָא יוֹרְכוּן שְׁנֵי דִירוּשָׁלַם, דְהָא כָּל זְמַנָּא דְאוּרִייתָא אֲשַׁתַּפַּח בָּהּ, הִיא קִימָא. בְּגִין דְאוּרִייתָא אֵילָנָא דְחִי דְקִימֵי עֲלָה, (תרי נוסחי אינון) כָּל זְמַנָּא דְאוּרִייתָא אֲתַעַר לְתַתָּא אֵילָנָא דְחִי לֹא אַעֲדִי לְעִילָא, פְּסָק אוּרִייתָא לְתַתָּא אֵילָנָא דְחִי אֲסַתַּלַּק (מִינָה) מִעֲלָמָא.

וְעַל דָּא, כָּל זְמַנָּא דְחַכְמִינָא יַחֲדוּן בָּהּ בְּאוּרִייתָא, לֹא יְכִיל סַמְא"ל בָּהּ, דְהָא כַתִּיב, (בראשית כז) הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב וְהַגִּידִים יְדִי עֲשׂוּ, דָּא הוּא אוּרִייתָא עֲלָהּ,

יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל פּוֹן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את הדבר הזה לחכמים.

דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק. ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימא.

אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, ונך הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, הינו שכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אליו אננו דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קוימא עליהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחון

אמר הרבי מקאמארנא בספרו היכל הברכה: - בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שיהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחון, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורפאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושיון, וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, עכ"ל (היכל הברכה קומרה פרישת יעקב ז', י"ט - אור הזהר פרק י').

מתוך 'מגנא ומצלא'